

Tal dia com avui fa...

1 any

La inhabilitació

La fiscalia sosté que l'expresident Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau van desafiar el Tribunal Constitucional.

10 anys

La T-Sud

El grup perdedor critica Aena per la concessió de la T-Sud. Delta recorda que és la companyia aèria que fa més vols transoceànics des de Barcelona.

20 anys

Preu del diner

La majoria dels bancs traslladen la rebaixa d'un quart de punt en el preu del diner als crèdits preferencials, els que concedeixen als millors clients.

Full de ruta

David Marín

Gent que protegeix

Ho recordarem tota la vida. Van intentar des de primera hora del matí que la gent que volia votar s'espantés i no hi anés. Des de les sis del matí vaig veure furgonetes de la Policia Nacional fent tombs per les principals avingudes de Lleida, travessant la nit amb la seva càrrega violenta a dins. Alguna feia sonar el clàxon quan passava per davant d'un col·legi amb gent a fora. Avisant. Intimidant. Però ningú no va marxar. Ningú d'aquell grup heterogeni de jubilats, estudiants, comercials d'assegurances, infermeres i socis de l'AMPA va moure's ni un mil·límetre del col·legi on esperaven, amb cares més aviat serioses perquè, tot i que ja ho sabíem, de sobte quedava clar que allò ja no seria una diada amb estelades, batucades i concerts de Txarango. Caldria posar a prova la resistència i trencar-se la cara perquè aquest país pogués votar en llibertat. I ningú no va marxar.

Tothom té les seves imatges i records d'aquella jornada d'infàmia policial i alhora de dignitat de poble resistent, tenaç i pacífic. Durant el dia vaig assistir al brutal assalt a l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida, on el govern espanyol va anar a mostrar l'únic idioma que coneix per abordar el que passa a Catalunya. També vaig poder parlar amb els votants que acabaven de viure la terrible actuació de la policia al barri de la Mariola, un barri obrer i amb complexitat social en el qual es va presentar la policia amb una vintena de furgonetes antidisturbis i va enviar un home de 70 anys a l'hospital víctima d'un infart.

En un estat de dret, que és el que ells diuen que són, els agents que es van excedir d'aquesta manera haurien de pagar als tribunals pel seu comportament. Però també els que els van manar fer-ho. El dispositiu global el van dirigir Diego López de los Cobos i Enric Millo des de la Delegació de l'Estat a Barcelona, sense contemplacions. A Lleida, l'Advocacia per la Democràcia va elevar fins a setuplicatoris al jutge que hi havia de guàrdia a Lleida diumenge perquè fes una interlocutòria que aturés la violència dels assalts. Els va refusar tots. El que va fer, en canvi, va ser obrir diligències contra els Mossos perquè no colpejaven els ciutadans per obrir-se pas fins a les urnes. Delirant. Des de la policia fins al rei, l'Estat ha abandonat els darrers catalans que encara confiaven en ell. Queda la gent que protegeix urnes i democràcia amb els seus cossos. Gent protegint gent.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Rellegir Bertrana

Esperonat per l'Any Bertrana, brillantment comandat pel professor i escriptor Oriol Ponsatí-Murlà, m'he proposat d'anar rellegant els títols de Prudenci Bertrana que més m'agraden (i descobrir els que encara no havia llegit). És un bon moment per fer-ho: Edicions de la Ela Geminada està recuperant obres de l'autor, amb noves edicions fetes amb rigor.

COMENÇO AMB EL MEU PREFERIT: *Proses bàrbares*. L'adjectiu fa referència als esplais del caçador i a la seva experiència com a trescador de boscos i camps, en una meta oposició a l'esperit de civilització que propugnava el gran cappare del noucentisme, Eugeni d'Ors. El llibre neix d'una conferència que Bertrana va llegir a Barcelona l'any 1908, titulada *De les bel·leses de la natura i el meu goig*. Les reflexions i records continguts allà van descabdellar el fil d'aquestes proses, que són una veritable conquesta pel que fa a l'observació i a la plasmació literària de la diversitat de la naturalesa i, a la vegada, un relat feient de la implicació que un esperit sensible a aquesta llei de coses —com ho era el seu— va mantenir-hi sempre. Encapçala el llibre una carta de

l'autoritat moral i intel·lectual del moviment modernista, Joan Maragall. Després del text de la conferència i de la carta del cap de brot, un "Breu pròleg de l'autor, amb unes paraules que no són de l'autor". Bertrana hi deixa fixada la intenció de l'obra i l'engega a volar. Però s'acaba despatxant ben de gust amb una enverinada referència final al Pantarca: "A l'urbs el llenço [vol dir el llibre, no pas l'Ors]: que el frueixi el que sàpiga fruir-lo. Jo espero tranquil la fina ironia civilista."

TOT AIXÒ A BANDA, *Proses bàrbares* reserva algunes sorpreses al lector: des de la des-

“Edicions de la Ela Geminada està recuperant obres de l'autor, amb noves edicions fetes amb rigor”

cripció del solaç personal sota una figura de brancam generós fins al relat dels dies finals del gos Dick, un text estremidor. Són pàgines viscudes a *plein air*, que mostren una viva narrativa notable.

'JOSAFAT' ÉS LA NOVEL·LA MÉS CONEGUDA de l'autor. Narra la història del campaner de l'església de Santa Maria, un home embrutit, que "tenia llevat de faune" i que va mantenir relacions amb una procaç bagassa de nom candorós, Fineta. L'impacte que devia causar la publicació, l'any 1906 (el mateix any d'*Els fruits saborosos*), d'aquesta història eròtica, saturada de sal i pebre, devia ser enorme. L'escena en què els dos protagonistes, en un respir dels seus esplais, elaboren hòsties, per exemple. O aquella altra en què ella es posa la corda de la campana a la regatera. O bé quan, cap al final, "l'aigua que gitava la gàrgola quimèrica caigué com baptisme purificador sobre sa nuesa" (la de la jove, morta). I què me'n dieu de *Jo! Memòries d'un metge* filòsof, la història de Daniel Pérez, aquell doctor que preferia l'elevació de l'ànima a la pesantor de la nostra matèria, la filosofia a la fisiologia! Majúscul Bertrana!

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sí, Sr. Rajoy, adoctrino el meu fill

■ Sí, Sr. Rajoy, adoctrino el meu fill. Des de sempre li he ensenyat que votar és el seu deure democràtic com a ciutadà. I en totes les eleccions, europees, estatals, autonòmiques i locals, ha vingut amb mi a votar, perquè creixi i entengui els valors i les responsabilitats democràtiques. Diumenge també vaig anar a votar, però ho vaig fer sola, per la por de les imatges que veïem a la televisió. I ell no ho va entendre. Per primera vegada no podia acompanyar la seva mare a votar. No entenia que anar a votar fos perillós. I el que és pitjor: qui li explica, a un nen, que qui està fent mal és la policia? Els seus herois, els que agafen els lladres, els que t'ajudaran si un dia et perds... Sí, Sr. Rajoy, adoctrino el meu fill. Sempre li repeteixo que no es pega, que parlant se

solucionen les coses. I en democràcia "parlar" és votar.

MARIA RICART
Reus (Baix Camp)

Passió pel referèndum

■ "Jo tindrè fe i obediència a la llei que ens han llegat, més no reconec solvència a la que us heu inventat." Em prenc la llicència de fer un petit canvi en el text: "Jo tindrè fe i obediència a la llei que s'ha votat, més no reconec solvència a la que us heu inventat." Amb tota humilitat, però amb fermesa, el dedico als poders de l'Estat, que en aquests moments tan convulsos que ens ha tocat viure, fan interpretacions i usos més propis de males pràctiques que d'aplicació de la legalitat. En qualsevol cas, "Què voleu que us pugui dir si no teniu ulls per veure ni orelles per sentir?" Perquè després del dia u, vindrà el dos, el tres, el quatre, el

cinc ... Davant d'aquesta evidència, l'Estat, què pensa fer? "Què penso? Ja t'ho diré." "A mi no em poden convèncer les vostres pobres raons [...]" Un poder que us confonia perquè era ple de raó; que us feia perdre el prestigi davant de la nació [...] I ara que heu comès el mal us domina ja la por que esdevingui el prodigi!" Malgrat "sempre n'hi ha que troben noses i veuen carrers estrets!", cal tenir confiança i esperar que "esdevingui el prodigi". Les frases entre cometes són de la Passió d'Olesa de Montserrat.

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (Baix Llobr.)

Gràcies

■ Trista, però sobretot orgullosa. Em sento orgullosa d'aquells que han decidit anar a votar, independentment de la decisió que el cor els hagi dictat prendre a cadascun. Em sento orgullosa de la me-

va ciutat, que no ha lluitat, sinó que ha defensat valentament i pacíficament el seu desig d'expressar-se en llibertat. Però, més que mai, em sento orgullosa de tots aquells mossos que han decidit fer cas del seu seny i no d'unes imposicions que atempten contra tota ètica i moral. Gràcies a tots vosaltres. Perquè diguin el que diguin, i malgrat les violentes actuacions de qui tots coneixem, l'1-O serà sempre recordat com una victòria de la democràcia. Gràcies.

NEREA GARCIA
Barcelona

Violència

■ Hi havia qui deia que la forma que tindrien de poder evitar el referèndum seria la força física. Jo no m'ho creia. No creia que això pogués passar aquí. Ha passat.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí i l'Estartit (Baix Empordà)